

Sygn. akt IV KK 28/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSA del. do SN Dariusz Czajkowski (sprawozdawca)

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **W. M.**

oskarżonej z art. 212 § 2 kk, art. 216 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 maja 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 września 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 3 kwietnia 2014 r.

**1) uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania;**

**2) zarządza zwrot oskarżycielowi prywatnemu opłaty od
kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2014 r., Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2014 r., mocą którego W. M. została uniewinniona od popełnienia zarzucanego jej przez oskarżyciela prywatnego – J. G. – czynu z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

Kasację od powyższego orzeczenia Sądu Okręgowego wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, stawiając w niej zarzuty rażącej obrazy przepisów postępowania:

1) art. 29 § 1 k.p.k. w zw. 476 § 2 k.p.k. i art. art. 485 k.p.k. w zw. z art. 484 § 1 i 2 k.p.k., stanowiące wedle pełnomocnika bezwzględną przyczynę odwoławczą, gdyż Sąd odwoławczy był nienależycie obsadzony z uwagi na fakt, że w toku postępowania w sprawie z oskarżenia prywatnego, toczącego się przed Sądem I instancji, doszło do zmiany trybu z uproszczonego na zwyczajny, bowiem przerwa w rozprawie przekroczyła 21 dni, a mimo to Sąd II instancji nie rozpoznał sprawy w postępowaniu odwoławczym w należyтым trzyosobowym składzie, lecz jednoosobowo;

2) art. 366 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez rażąco wadliwą kontrolę instancyjną i uznanie za prawidłowe pominięcie przez Sąd I instancji przy orzekaniu oświadczeń oskarżonej składanych na posiedzeniu pojednawczym;

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez rażąco wadliwą kontrolę instancyjną podstawy faktycznej wyroku Sądu I instancji, polegającą na pominięciu w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego istotnego fragmentu wyjaśnień oskarżonej;

4) art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 393 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku - poprzez nieujawnienie na rozprawie apelacyjnej listu prywatnego złożonego przez oskarżoną po zamknięciu przewodu sądowego przed Sądem I instancji, a który stanowił istotny dowód winy oskarżonej.

Mając powyższe zarzuty na uwadze, pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się być oczywiście zasadna w zakresie zarzutu podniesionego w jej punkcie 1, a wskazującego na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, polegającej na wadliwej obsadzie Sądu Okręgowego rozpoznającego apelację pełnomocnika oskarżyciela prywatnego. Uznanie zasadności tego zarzutu kasacji, zwalnia Sąd Najwyższy od obowiązku ustosunkowywania się do argumentacji zawartej w pozostałych zarzutach, opisanych w pkt 2, 3 i 4 skargi, gdyż wobec konieczności ponowienia całości postępowania odwoławczego w stosunku do J. S., czynność ta byłaby przedwczesna (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Przedmiotowa sprawa toczyła się w trybie prywatnoskargowym, do którego w myśl art. 485 k.p.k. stosuje się – z zachowaniem przepisu rozdziału 52 k.p.k. – przepisy dotyczące postępowania uproszczonego. Oznacza to, że w postępowaniu z oskarżenia prywatnego zastosowanie ma również art. 484 § 2 k.p.k., który dotyczy zmiany trybu z uproszczonego na zwyczajny w przypadku niemożności rozpoznania sprawy w okresie 21 - dniowej przerwy. Konsekwencją zmiany tego trybu jest skład sądu, który powinien rozpoznać sprawę w instancji odwoławczej. Wynikające z art. 476 § 2 k.p.k. uprawnienie prezesa sądu okręgowego do wyznaczenia składu jednoosobowego dotyczy bowiem tylko sytuacji, gdy sprawa rozpoznana została w pierwszej instancji postępowaniu uproszczonym, a nie zwyczajnym. Co do takiej interpretacji normy zawartej w cyt. przepisie istnieje całkowita doktrynalna i orzecznicza zgodność (*vide* J. Grajewski, S. Steinborn - Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz do art. 476 k.p.k., LEX 2013; uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna- z dnia 27 października 2005 r., sygn. akt I KZP 38/05, OSNKW z 2005 r., z.11, poz. 103, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r, sygn. akt III KK 65/13, LEX nr 1375224).

W realiach przedmiotowej sprawy, z uwagi na przekroczenie przez Sąd *a quo* 21 – dniowego okresu pomiędzy poszczególnymi rozprawami, niemożliwe było

dalsze odpowiednie stosowanie w postępowaniu prywatno-skargowym przepisów o trybie uproszczonym. Tym samym również, niemożliwe było skorzystanie przez Prezesa Sądu Okręgowego z zawartej w art. 476 § 2 k.p.k. prerogatywy do wyznaczenia jednoosobowego składu rozpoznającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego. Wydanie wyroku w tym składzie stanowiło zatem bezwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na nienależytej obsadzie sądu. Stwierdzenie powyższego uchybienia musi zatem skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Z uwagi na opisane wyżej okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

O zwrocie opłaty od kasacji Sąd orzekł na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.